

le sees ja küsis: mitmemast roost sa olled?

Kuendamast, wastas soldat worsti sües.

Kas sa rüggemendi peälifusfi tunned?

Ja-ah, olli wastus.

Tunned sa ka funningast, mantelt lahti
lues, küsis funningas.

Jah, wastas kohfund soldat. Teie ollete
isfi. Hoidke mo worst kâes, ma munserdan.

Siggadel lusfikas.

Mõisa-wannem, kes hommiko warra õuet
mõda kõndis, tahtis ommeti teada sada,
miks sead ni hirmsaste fiunuwad ja wingu-
wad. Temma läks karja-aea jüre ja näggi,
sead kiskufid ühte teist künna kallal, hõbbe-
lusfikas olli neil söma sees ees, mis perre-
emmanda holetuse läbbi sömaga olli wälja-
todud. Emmand tulli ka isfi senna ja söi-
mas innetomaid ellajaid. Oi, oi! ütles Herra,
sul polle ühtegi õigust neid söimata; agga
neil on õigus pahhased olla: sest, neid on
paljo, agga sa polle neile mitte ennam kui
ühhe ainsa lusfika andnud.